

בסיעתא דשמיא

קונטרס

בנין יעקב

פרה

אמרים וקדים מפנינים נפלאים
לעזרד הלבבות בימים המאידים
להבהיק עיניים ביהלום וספידים

אשר חנני השו"ת
יעקב עקיבא חכהן רבינוביץ
בלאאמו"ד הגה"צ רבי גמליאל שליט"א

מהדורה חדשה בתוספת מרובה
אדר תשפ"ה

כל הזכויות שמורות

להערות אפשר לפנות לטל-פקס:

02-999-8201

או למייל:

3122131@gmail.com

ניתן להשיג הקונטרס בירושלים:

ספרי עין יעקב מול שטיבלאך מאה שערים

או בטלפון 05331-53661 | 05041-75336

בית שמש:

בבית המחבר רח' חזון איש 26

טלפון 02-991-0636 | 05276-30720

בני ברק:

חנות פרידמן ע"י בית הכנסת איצקוביץ

ניתן להשיג את שאר ספרי המחבר

'בנין יעקב' הלכה:

בשר בחלב • תערובות (ג"כ)

'בנין יעקב' על המועדים:

ראש השנה • יום הכפורים

סוכות - שמחה • חנוכה • שובבי"ם

ט"ו בשבט • פורים - ד' פרשיות

חודש ניסן - חג הפסח - ספירת העומר

שבועות • בין המצרים • אלו

'בנין יעקב' על התורה:

בראשית • שמות • ויקרא • במדבר • דברים

ניתן לשמוע שיעורי המחבר בקול הלשון

מספר ישיר: 0733-718-414

לטהר טמאים באומר קדוש

קיום התורה והמצוות גם כאשר אינו מבין ואינו מדגיש טעם

פרשת פרה

הפרשה השלישית מתוך הד' פרשיות שתיקנו חכמינו לקראם בציבור הינה פרשת טהרת ישראל – פרשת פרה (במדבר יט), בפרשה זו מבארת התורה הקדושה את הלכות פרה אדומה ואת סדר ההזאות על טמאי המת להעלותם מטומאה לטהרה.

המעם שתיקנו חכמינו לקראה בעת הזאת, לסוף חודש אדר, היות ונמצאים אנו כבר סמוך ונראה לחודש ניסן שבו מקריבים ישראל את הפסח, והאנשים שיש בהם טומאה מנועים מלהקריב את הקרבן, על כן קוראים בפרשת פרה בכדי להזכיר ולעורר לכל אלו שיש בידם טומאה מן המת שילכו להתעסק בטהרתם ויוכלו להקריב את קרבנם.

פרה לפני החודש כי טרם ההתחדשות צריך להיטהר

רש"י במסכת מגילה (כט.) מביא את דברי הירושלמי (מגילה כה:) שאמרו, כי לעולם – על פי סדר הווייתם – צריכים היו לקרוא תחילה בפרשת

החודש ורק אחר כך לקרוא בפרשת פרה, ולא כפי הסדר שלנו שמקדימים פרה לפני החודש, שהלא הפרשה של החודש נאמרה ביום הראשון של חודש ניסן, ואילו הקרבת הפרה האדומה הייתה רק למחרתו ביום השני של חודש ניסן, אולם לחשיבות העניין של פרשת פרה, העוסקת בטהרתן של ישראל, קבעו חז"ל להקדים קריאתה קודם פרשת החודש, ומכאן אנו למדים על גודל הענין של פרשה זו דפרה^א.

בספר הק' שפת אמת (פרה - תרמ"א ותרמ"ז) הוסיף לבאר את עומק העניין למה קבעו להקדים פרשת פרה להחודש, ואומר, כי בשעה שאנו קוראים בפרשת החודש הזה לכם מושפע עלינו ממרום רוח של התחדשות, שהרי חודש ניסן הוא ראש החדשים ובחודש זה מתחיל שנה חדשה, על כן, לקראת ההתחדשות העתיד לבוא עלינו צריכים לעשות הכנה יתירה ולטהר ולקדש עצמנו בקדושה ובטהרה שנהיה ראויים לזה, וביחוד שחודש ניסן הוא הרי הזמן שבו עתידים אנו להיגאל (ראש השנה א.), וודאי הדבר שהקב"ה אכן מערה עלינו רוח טהרה ממרום לקראת הגאולה העתידה.

השפת אמת אף מביא לזה ראייה מתפלתו של דוד המלך שהיה מבקש מן הקב"ה (נא, יב) **לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי, קודם**

הערות והוספות

א. ובשני בניסן נשרף הפרה מפני שלא היו יכולין לשרוף הפרה עד שהוקם המשכן, דכתיב 'והזה אל נכח פני אוהל מועד מדמה וגו'', ונמצאת פרה מאוחרת לראש חודש ניסן, ולמה פרה קודמת, מפני שהיא טהרתן של ישראל, וראוי דנהדר בטהרה, לכך מקדימין.

א. וכן הוא הלשון שם בירושלמי מגילה (כה:): רבי לוי בשם רבי חמא בר חנינה בדין הוא שתקדים החודש לפרה שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני נשרפה הפרה ולמה פרה קודמת שהיא טהרתן של כל ישראל. וראה מה שפירש שם **קרנן העדה** (שם): שבאחד בניסן הוקם המשכן.

כל צריך להגיע לידי טהרת הלב ורק לאחר מכן יכולה ההתחדשות והרוח נכונה לחול בתוכו, וכפי מסת ההשתדלות שאנו מרבים להוסיף בימים אלו בתשובה ובמעשים טובים, כן מוסיף הקב"ה להשפיע עלינו בחודש ניסן רוח של התחדשות מגבהי מרומים.

מוסיף על כך השפת אמת עוד, דמאחר שבני ישראל מתעסקים בימים אלו להביא את עצמם לידי קדושה וטהרה ומכינים עצמם להיות ראויים להקריב את קרבן הפסח, על כן ברי הדבר שטבע הימים עצמם מקבלים כח וסגולה מיוחדת להועיל ולסייע לכל דורשי השי"ת שיוכלו לבא לידי טהרת הלב אפילו בזמן הזה.

אנו מטהרין את עצמינו בהתורה

ולא נאמרה פרשה זו דווקא לזמן שבית המקדש היה קיים כשהיו ישראל במעמדם ובתפארתם, אלא גם עתה בזמן הזה כשבכוונותינו הרבים חרבה עירנו ועומדת בית מקדשינו עזובה ושוממה מבלי באי מועד, ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו, מכל מקום על ידי הקריאה בפרשה זו של פרה הרי אנו זוכים לבא לידי טהרה, וכדכתיב בנביא (הושע יד, ג) "ונשלמה פרים שפתינו", דהיינו שעל אף שאין אנו יכולים להביא את קרבנותינו לבית המקדש, אבל עדיין יכולים אנו לשלם את חובותינו על ידי ריצוי שפתיים.

רבותינו הקדושים, מאורי החסידות נבג"מ, לא הרפו מלחזור על דברים אלו שוב ושוב, בכדי שנדע כי גם כהיום הזה ממש יכולים אנו להיטהר בנפשותינו לפני השם אלוקינו, ועל ידי הקריאה בתורה בפרשה זו של פרה זוכים אנו לרוח קדושה וטהרה כאילו שעלינו לציון ברינה ובאנו לפני הכהן שהיזה עלינו באצבעו מאפר הפרה.

ראה לנכון את לשון קדשו של המגיד מקאזניץ זי"ע (עבודת ישראל - פרשת פרה): בזמן שאין בית המקדש קיים, דבר שפתינו לרצון לפני אדון כל כאילו קיימנו והקרבנו הקרבנות וגם הפרה בהזאת שלישי ושביעי, ועל ידי קריאתה על כל פנים נטהר טהרה רוחניות לכבוד הרגל הבא עלינו, וזה הרמז איתא בפסוק (במדבר יט, א-ב) וידבר ה' אל משה ואל אהרן זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דהיינו שיהיה זמן שדי באמירה לבד, כאשר אין בית המקדש קיים, וזה - אשר צוה ה' לאמר, [דהיינו שנאמרה בפה תמורת ההקרבה בפועל].

בדרך זה כתב גם הרה"ק מאפטא (אוהב ישראל פרשת פרה): ענין קריאת פרשת פרה הוא על דרך (הושע יד, ג) ונשלמה פרים שפתינו, כי בזמן שבית המקדש היה קיים היה לנו אפר פרה לטהר אותנו, ועתה בעוונותינו הרבים שאין לנו אפר פרה אנו מטהרין את עצמינו בהתורה.

גם בספר הק' בית אהרן (קמד.) הביא בזה הלשון: בשבת פרשת פרה אמר, שצריך להאמין שכשם שנטהרים באפר הפרה ממש להקרבת הפסח ממש, כמו כן נטהרים בזמן הזה בקריאת פרשת פרה, כל אחד ואחד לפי מדרגתו להארת הפסח ולקדושת כל אחד ואחד לפי בחינתו בקדושה.

ומרגניתא טבא מצאנו בדברי הגה"ק הרב בעל החיד"א ז"ל בספרו מדבר קדמות (מערכת א), ולפי דבריו נמצא כי גם לאחר חורבן הבית יש צדיקים וקדושים שזוכים לטהר עצמם באפר הפרה ממש, וכך כתב רבינו החיד"א: ואני בעניותי פשיטא לי דרבינו האר"י זצ"ל היה נטהר באפר פרה על יד אליהו זכור לטוב, ואז נחה עליו רוח הקדש להפליא, והגם כי לא ראיתי כתוב רמז מזה ולא שמעתי, לבי אומר לי שהרב ז"ל היה מעלים הדבר העלם נמרץ לרוב ענוותנותו.

מטהר טמאים ומטמא טהורים

עתה נבוא להתבונן מעט בשורשם של דברים, ומתוך כך נדע להפיק הימנה דברי מוסר ולקח טוב לעבוד את הבורא יתברך שמו, ולידע את חובת השעה ואת תפקידנו לעת הזאת.

דבר פלא מצאנו במצוות הפרה, שאין לזה אח ורע בשאר מצוות התורה, ממש דבר והיפוכו, שהלא כל המצווה של פרה אדומה לא באה אלא בכדי לטהר את האנשים הטמאים מקרב ישראל, על ידי הזאת אפר הפרה על האיש הטמא ובכך נהפך מטמא לטהור, אבל לעומת זה, אם יבוא איש טהור ויגע באפר הפרה מיד יהיה עליו דין טומאה, ונמצא שאפר הפרה הוא מטהר טמאים ומטמא טהורים.

על דבר זה אמרו חז"ל שפרה אדומה הוא חוק מבלי טעם, וכלשון הכתוב (במדבר יט, ב), זאת חוקת התורה וכו' ויקחו אליך פרה אדמה, חוקת התורה – חוק בלי טעם. עד כדי כך, שאמרו בגמרא (יומא יד.) כי אפילו שלמה המלך ע"ה, שהיה החכם מכל אדם, גם הוא נלאה מלמצוא את הטעם לחוק זה, ועל מצוה זו התבטא שלמה המלך בקהלת (ז, כג) ואמר, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, ואם שלמה המלך לא השיג מילתא בטעמא מה נענה אנן.

חוק בלי טעם - לתקן חסרון האמונה בחטא העגל

אבל דבר זה שומה עלינו לחקור, על מה ולמה נצטוונו במצוה כזאת שאין לה חוק וטעם, ומה בא הקב"ה להשמיענו כאשר השית עלינו את המצוה הזאת.

אכן הרה"ק בעל ישמח ישראל (פרשת פרה א) מבאר את הענין באופן נפלא מאד, ואומר כי דבר זה כבר ידוע שכל עצמותה של מצות פרה אדומה

לא באה אלא בכדי למרק ולכפר על עוון העגל שכשלו בו ישראל, וכדהביא ברש"י (במדבר יט, כב) בשם רבי משה הדרשן, שהיות והחטא היה על ידי עגל על כן צריכה הכפרה להיות על ידי הפרה, אמה של העגל, משל למה הדבר דומה, לבן השפחה שטינף בפלטרין של מלך, הדין נותן שתבוא אמה ותקנח צואת בנה.

והנה, שורש הפגם בחטא העגל נבע מחסרון בשלמות האמונה בהשי"ת ובמשה עבדו, כי משה רבינו עבד ה' כאשר עלה אל ההר לאחר קבלת התורה, אמר לישראל שישוב לסוף ארבעים יום, אולם ישראל טעו בחשבון המנין ומשאך ראו כי משה רבינו בושש מלהגיע תיכף נפלו בעצת היצר וכבר לא האמינו במשה רבינו שעתיד לשוב, ועל ידי כך נפלו מאיגרא רמא לבירא עמיקתא וכשלו בעוון הנורא בחטא העגל, עד שאיבדו לגמרי האמונה בהקב"ה רח"ל, ואמרו על העגל (שמות לב, ד) אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים.

על פי זה יומתק לנו היטב מדוע בחוקת הפרה אין בה טעם, כי היות והעוון של ישראל היה בשרשו פגם באמונה, על כן מדה כנגד מדה נתן לנו השי"ת מצוה שאין בה שום טעם, וכל העניין שאנו מקיימים את המצוה הזאת הוא רק מכח האמונה שאנו מאמינים בהשי"ת שנתן לנו את התורה וציווה לנו לקיים את חוקותיה ומצוותיה, ואף על פי שאין אנו מבינים את הטעם וההיגיון שבזה, מכל מקום אין אנו נמנעים מלקיימה בשמחה ובטוב לבב, ותבוא האמונה של מצוות פרה אדומה ותקנח את העדר האמונה של חטא העגל.

חבלל העולה מן הדברים, כי למרות שהותר לנו לחקור ולברר אחר טעמי ושורשי המצוות, וכפי שמצאנו בספרי מוני המצוות שחוקרים אחר

הטעם של כל מצוה ומצוה, אולם יחד עם זאת צריכים אנו לדעת כי עצם הקיום בפועל של המצווה אינו משום שעמדנו על סודם של דברים וזכינו להבין את הטעם שבמצווה, אלא רק כי כן ציונו הבורא יתברך שמו, כשור לעול וכחמור למשא וכעבד המשמש את הרב בין אם מבין את כוונתו ובין אם לאו².

הערות והוספות

שאדם עושה מצוה שיודע טעם המצווה, ואחד שעושה מצוה ואינו יודע הטעם. וגדול הוא העושה בלי ידיעת טעם ממי שיודע הטעם, שביודע הטעם אינו ניכר שעושה המצוה מאהבת הבורא, שאפשר מחמת שיודע הטעם הוא עושה, מה שאין כן העושה בלי ידיעת טעם ניכר שעושה הכל מאהבת ה', עכ"ל.

ראה גם מה שכתב בענין זה בספר **שם משמואל** בפרשה הדין (חוקת), וכך כתב: ענין קבלת עול מלכות הוא לעשות ככל אשר נצטוו בלי לחקור אם נכון או לא, ואחת הוא אם מבין הטעם או נעלם ממנו. ואפי' בדבר שמבין הטעם, אם עושה מחמת שמבין שכך צריך להיות אין זה קבלת עול מלכות, אלא צריך שיעשה בתמימות מפני שכך נצטוו, ומכבוד המלכות הוא לחפש אחר הטעם כמ"ש (משלי כ"ה) וכבוד מלכים חקור דבר, אבל העשי' צריכה להיות בתמימות בלי שום חקירות, וכענין שאמרו ז"ל (ר"ה ט"ז סוע"א) למה תוקעין רחמנא אמר תקעו.

ב. עיקר קיום המצוות הוא מחמת שכן ציוה לנו הקב"ה ולא מחמת הבנת טעמי המצוות, וראה מה שכתב בספה"ק **קדושת לוי** בפרשה של פרה אדומה (חוקת): 'זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר' (ויט, ב). הכלל, כי טעמי התורה והמצוות הם נעלמים מכל האדם, רק האדם צריך לעשות ולקיים כל התורה, מחמת ציווי ה' עליו לעשותם ולקיימם. וזהו הרמז 'זאת חוקת התורה', כל התורה והמצוות הם חוקים אצלינו, כי אין נגלה לנו שום טעם מהמצוות, רק עיקר קיום התורה והמצוות יהיה מחמת 'צוה ה' לאמר', מחמת צווי ה' עלינו לעשות, אנו מחויבים לעשותם ולקיימם, עכ"ל.

ובמקום אחר הדגיש **הקדושת לוי** כי כאשר מקיים המצווה בלא להבין טעמה אזי ניכר יותר שעושה את המצווה מחמת אהבתו הגדולה את הקב"ה, וכך כתב בפרשת וירא על הפסוק 'עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה', וזה לשונו: נראה בסייעתא דשמיא, דיש ב' בחינות, אחד

דברי תורה מתקיימין במי שמומית עצמו עליה

בדרך זה נראה עוד, שהלא בעבודת השי"ת אין כל העיתים שווים לטובה, ופעמים שמרגישים אנו ערבות ומתיקות בדברי התורה הקדושה, שואבים אור וחיות מעבודת התפילה ביקוד אש ובהתלהבות, כמו כן זוכים אנו לקיים המצוות מתוך שמחה של מצוה, ועל כך אנו מבקשים בכל יום תמיד, והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו, הוא יפתח לבנו בתורתו וישם בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, טוב טעם ודעת למדני (תהלים קיט, ס).

אולם מזמן לזמן איתרחיש מילתא שאין אנו מרגישים כל כך את החיות והשמחה שצריך להיות בעבודת קוננו, ודבר זה עלול להביא אותנו לידי עייפות ורפיון ידים מן העבודה, ובשעה זו צריכים אנו לדעת כי העת הזאת הוא שעת המבחן האמתי האם כל מה שעבדנו את השי"ת עד עתה היה רק כי כן ציוה לנו הבורא יתברך שמו, או שמא חלילה לא היה זה אלא להנאת עצמו, והאיש המשכיל אשר מתגבר על ההרגשים ומתאמץ לעבוד את הקב"ה גם במצב הזה, הוא מוכיח כי כל עבודתו אינה אלא כי כן ציוה לו המלך^ג.

הערות והוספות

בכל יכולתו לשבר המסך המבדיל ולקרב אל משכן ה', כמו שכתבתי כבר על פי מה שראינו הנהגה אחת ממלך תקיף וחכם שלא היה נלחם כל ימיו עם אויביו בארצו ולא נתנם לעבור בגבולו כי אמר פן ישחיתו את גבולי, אבל אור כגבור בגבורה ויצא ונלחם במדינת שונאיו. וכן יש לקחת מזה

ג. בענין זה הבט מה שכתב ב'עבודת ישראל' (ליקוטים) להרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע, וזה לשונו: לכן יש ליזהר שלא להתרשל חס ושלום מעבוד ה' על פי טפשות היצר הרע לאמר הנה העתים הללו אין דעתי צלולה בהם לעבוד ה', כי הם ימי קטנות המוחין, אדרבה יתחזק את עצמו

הנה בפרשה זו של פרה כתוב בתורה (במדבר יט, יד), זאת התורה אדם כי ימות באהל, אמר על כך ריש לקיש (שבת פג.), "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל", ולדברנו ייאמר, היכי דמי ממית עצמו עליה, אין זאת אלא באותם זמנים של קטנות המוחין שאינו מרגיש בהם שום חיות ושמחה בעבודתו, ובכל זאת מחזק עצמו לקיים דברי התורה והמצוות ולהמשיך בעבודת הבורא כמימים ימימה, עליו אמרו שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, כי העבודה של הימים האלה נותן הקיום והוא הוא העדות הנאמנה לכל התורה והעבודה שלו בשאר הימים שהם רק כי כן ציווה הבורא יתברך שמו, ועל כן נאמר מאמר זה בפרשת פרה שכל עניינה לקיים מצוות השי"ת אף בלא שמבין טעמה ועניינה.

אשר אין בה מום - לא עלה עליה עול

עוד מצאנו כמה וכמה עניינים בעבודת ה' ודרכי המוסר שהפיקו נוגה רבותינו הקדושים מפרשה זו של פרה אדומה, וכמו שכתב הרה"ק

הערות והוספות

ראה גם מה שכתב הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע מה שכתב בקונטרס 'ספר הזכרונות' (מצוה ראשונה): ודברים אלו עיקר גדול בהתחזקות האמונה, להאמין שהשם יתברך משגיח עליו עם קטנות מדריגתו כמו שהוא משגיח על הגדול שבגדולים, כי לפניו הכל שוים, וכל קטנות האמונה בא על ידי הייאוש בעצמו.

מוסר השכל בעבודת ה' יתברך, כי אין נפלא להיות עובד כיון שהוא במוחין דגדלות ולעורר מלחמה, כי אז העת מוכן להקדיש יוצרנו בשמחה ובששון, מה שאין כן בימי הרעה הנמוכים בשנה ושורה בהם הקטנות, אז יצא כל אדם כברק חצו להכות באגרופ רשע וללחום מלחמות ה' ולהסיר כל המסכים וכל מיני השחרות עד אשר יצא כנוגה לצדקו, והבא לטהר מסייעין לו.

המגיד מקאזניץ זי"ע (עבודת ישראל - פרשת פרה), שמכאן למדים כי האדם הרואה את עצמו כי הוא כליל השלמות עד שאין בו שום חיסרון אפילו כל שהוא, ממש הדר שבהדר בלתי לה' לבדו, הרי זה סימן מובהק כי עדיין עומד הוא רחוק רחוק ועדיין לא דרכה רגלו כלל בחצרות בית ה' ועבודתו יתברך שמו.

דבר זה יתפרש בדברי הכתוב (במדבר יט, ב), פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול, כלומר, זה שמחזיק עצמו לצדיק תמים אשר ממש אין לו שום מום וחסרון כלל, סימן מובהק הוא זה אשר לא עלה עליה עול - שמעולם לא עלה עליו עול מלכות שמים.

ומהו העצה לתיקון נשמתו, ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה אל מחוץ למחנה (שם, ג), צריך לקרבו לצדיק העובד את השי"ת באמת, והוא יוציאו מחוץ למחנה ויראה לו כי עדיין לא התקרב כלל לעבודתו יתברך שמו, ומתוך שיכיר במצבו האמתי יתעורר לבו להתקרב לחצרות בית אלוקינו להיות עבד ה' באמת.

עוד סימן מובהק נתן בספר הק' עבודת ישראל בכדי לידע ולבחון האדם את עצמו האם איש הגון הוא ואם לאו, על ידי שיבחון את מוצאי פיו האם שמורים הם כראוי מדיבורים אסורים וכיוצא בזה, וזהו מה שכתוב בהמשך הפרשה (שם יט, טו), וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא, דהיינו מי שכלי הפה שלו פתוחים לרווחה ואינו נותן עליהם מחסום וצמיד פתיל על פיו, ואינו מונע עצמו מלדבר כל דברי מרמה לשון הרע ורכילות וניבול פה, וודאי אינו צדיק, אלא טמא הוא עד שישוב בתשובה וינחם על מעשיו להיות איש צדיק וישר הנוצר לשונו מרע ושפתיו מדבר מרמה.

מי יתן טהור מטמא - לא אחד

על כן רעים ואהובים, עתה בשבת גדול וקדוש זה - שבת פרה - נתחזק ונתגבר ביותר בכל אלו העניינים, בין בסור מרע ובין בעשה טוב, ועל ידי כן נזכה להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, וביותר כאשר מכוונים היטב בפרשה זו של פרה הרי זה עולה כאילו קיימנו את המצוה בפועל וזכינו להזות על עצמנו במי החטאת, כדכתיב ונשלמה פרים שפתינו, ובזכות זה נזכה שיערה עלינו הקב"ה רוח טהרה ממרום, ונזכה להתחזק בכל ענייני הקדושה אשר לב יודע מרת נפשו היכן נמצא מצבנו באלו העניינים, ואין לך שעה כשירה לערוך את חשבון הנפש יותר משבת זה ולשוב אליו כבראשונה.

וצריכים אנו לידע ולהיוודע על הכח הגדול שיש בידינו להתגבר על היצר הרע אשר במעורמיו מתעצם עלינו תמיד, ובעיקר בזה שהוא מצליח לנטוע בליבנו הרגשה מדומה, דמכיון שנפלנו בידו פעם אחר פעם שוב אין לנו תקומה מלפניו, ודבר זה אינו, וכדפירש הרה"ק בעל דברי שמואל מסלונים זי"ע את מאמר הכתוב באיוב (יד, ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. וזהו פירושו, מי יתן טהור מטמא - כיצד יכולים אנו להיות טהורים ולצאת מן הטומאות שנפלנו בתוכו, העצה היא לא אחד - על ידי שפעם אחת בלבד אנו מתגברים כנגד היצר בכל התוקף ואומרים לו לא בכל הכח, מיד נמסך עלינו ממרום רוח טהרה וקדושה ומקבלים אנו הכח והעוז לעמוד כנגדו ולהתגבר עליו תמיד.

'גוטע שבתים'

ובשבת זה יש לנו כח כפול ומכופל, קודם כל הכח של שבת פרה, כמו שביארנו בארוכה, אבל גם יש את הכח המיוחד של שבתות אלו

של הד' פרשיות, וכפי שאמר הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע (אמרי פנחס שער ד שבת ומועדים) לבאר את מנהג העולם לכנות שבתות אלו בשם 'גוטע שבתים' [= שבתות טובות].

ואמר שבשבתות אלו מתגלה קדושה יתירה ואור גדול יותר משאר כל שבתות השנה, טעם הדבר, היות שבספר התורה שורה קדושה עצומה, עד כי אין לשער את האור הגדול והנורא הגנוז באותיות התורה, אכן, לרוב קדושתם גוללים את ספר התורה וכורכים אותה בתוך מפה ומצניעים את הספר בתוך ארון הקודש, וכך אין העין שזפתן אלא בזמנים מיוחדים שבהם מוציאים את הספר מן הארון וקוראים בו, ובשעה שמוציאין הספר וודאי שורה שם אור גדול ומתעורר עת רצון.

ולבן באלו השבתות של ד' פרשיות שמוציאים לא רק ספר תורה אחד בלבד אלא שנים, אחד של פרשת השבוע וגם את זאת של הקריאה המיוחדת, אשר על כן אין לשער את ריבוי הקדושה והאור הגדול הנשפע בזמן זה, ושפיר מובן מדוע קורין לשבתות אלו 'גוטע שבתים', על שם הקדושה היתירה והעת רצון המיוחד הנשפעת בזמנים קדושים אלו.

מקוה ישראל ה'

על כן אין לנו אלא לסיים בדברי המשנה (יומא פרק ח משנה ט) המלהיבים ומחזקים כל אדם אשר נפש ישראלית נסוכה בקרבו, אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, (יחזקאל לו, כה) 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'. ואומר, (ירמיה יז, יג) 'מקוה ישראל ה'', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל. ויהי רצון שנזכה להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה בעגלא ובזמן קריב.